

ad §§ 31 32 og 33.

Betreffende den hidtil brugelige Fremgangsmaade ved uafhjulplne Mangler bemærkes her følgende Bestemmelser.

D. L. 2—22—4, som allerede ovenfor ved § 3 er nævnt, fastsætter: „Leder Patronen eller den, som til Kirkens Indkomst er berettiget, Kirken forfalde og ikke raader Bod paa hvis Mangel, som han af Superintendenten aabnaes om, da bør han eller hans Arvinger at erstatte Kirken Opbeholdet til dens Reparation, og Kirken selv siden sine Indkomme beholde til godt Regnskab under dens Tilsyn, som Kongen dertil forordner.“

L. 2—22—6 bestemmer, at Herreds-Prøsten skal aarlig forfare, hvis Mangel eller Brøst paa Kirkens Bygning eller Ornamente findes, og det ved Syn, som Prøsten med 4 vederhæftige Sognemænd skulle gjøre, og give fra sig beretning, som af Prøsten selv og skal underskrives og Kirkens Patron tilstilles, for at han kan raade Bod paa hvis fornødent er.

Forordn. af 2den April 1701 fastsætter, at Vedkommende skal inden eet Aars Forløb lade Brøstfælsigheden afhjælpe.

Reskript af 19de November 1802 fastsætter, at der aarlig i Juni Maaned skal afholdes et Syn over hver Kirke af Districtsprovsten og 2 af Rotten udmeldte uwillige Mænd, og Synsmændenes Forklaring ved Aarets Udgang indsendes til Bestyrelsen for at bevares i Stiftsarchivet, efterat de fornødne Anmeldelser til Cancelliet og andre Vedkommende ere gjorte.

Canc. Skrivelse af 30te Juli 1803 § 6 siger, at Prøsten vil erholve Bished om, at Manglerne ere afhjulplne, ved næste Syn.

Canc. Skrivelse af 24de September 1814 giver med Hensyn til uafhjulplne ældre Mangler 3 Maaneders Frist.

Forøvrigt har der efterhaanden ved Praxis udviklet sig en fast Fremgangsmaade, saaledes at Cancelliet aarlig efter Modtagelse af Afskrifter af Synsforretningerne lod udgaae Erindringskrivelser til alle dem, hvis Kirker havde Mangler, om at Manglerne maatte afhjælpedes, og naar dette da af næste Aars Synsforretning erfarede ikke at være skeet, udgik der nye Erindringskrivelser til de samme Kirkeiere med udtrykkelig Trudsel om, at de vilde blive sag-

førte i Henhold til Lovens 2—22—4, hvis de ikke afhjælpede Manglerne. Og naar det da af det derpaa følgende Aars Synsforretning erfarede, at de dog ikke havde afhjulpet Manglerne, blev der beordret Sag anlagt imod dem i Henhold til Lovens 2—22—4.

Ved Ministeriets Tilrædelse af Regjeringsforretningerne blev i denne Praxis gjort den Forandring, at man ikke udfærdigede de stadige Erindringskrivelser med Trudsel om Søgemaal, men i dets Sted, naar Manglerne vare betydelige og Prøst og Biskop ikke udtrykkelig anbefalede en lempeligere Fremgangsmaade, beordrede Sag anlagt.

Foraaavdt der ere Mangler, der forbre en siebiffelig Afhjælplning, da anviser Canc. Skrivelse af 27de Januar 1838 en anden Fremgangsmaade som anvendelig, nemlig at Prøsten derom gjør Indberetning til Biskoppen, som forelægger Kirkeieren en kort Frist. Foraaavdt Manglerne da ikke inden denne Frist blive afhjulplne, gjøres Indberetning til Ministeriet, som da strax beordrer Sag anlagt mod Vedkommende.

Forordningen af 13de November 1829 § 5 hjemler istedetfor Sags Anlæg en anden Fremgangsmaade, hvor Kirken eies af Sognets tiendeydende Beboere eller ellers af flere i Forening, hvilken Fremgangsmaade stadigen er brugt saavel af Cancelliet som Ministeriet, nemlig at Regjeringen lader gennem Amtmanden og Prøsten foranstalte Arbejderne udførte efter forudgaaet Picitation under Sognepræstens Tilsyn og paa Kirkeierens Regning.

Ved de i nærværende Paragrapher foreslaaede Bestemmelser vil der formeentlig tilveiebringes en hurtigere Efterkommen af Synets Udsættelser. At Mangel af inden den fastsatte Tid at efterkomme disse, kan paadrage Bøder foruden et Tvangstilhold, maa formeentlig ansees for nødvendigt og begrundet i Forholdets Natur.

§ 33 giver Kirkeieren Ret til at indskyde sig under Ministeriets Resolution, dog saaledes, at han i saa Fald fraskriver sig Ret til at kunne faae Sagen indbragt for Domstolene.